

Az igénybevételi kamatfizetési kötelezettséget az év elején igényelt összeg és az intézmény fenntartónak járó támogatás után kell megállapítani (188/1999. Korm.r. 22/C. § (1) bek.)

A felperes – mint szociális egyházi intézmény-fenntartó – 2009. évre feladat-ellátási és képzési normatív hozzájárulás iránti kérelmet terjesztett elő, mely kérelmének az elsőfokú hatóság helyt adott, és 2009. január 1. és december 31. közötti időszakra 1.728.726.859 Ft hozzájárulást állapított meg.

Az elsőfokú határozat elleni felperesi fellebbezés alapján a hatóság a 2009. június 5. napján kelt határozatával az eredeti megállapítást módosította akként, hogy az éves támogatást 1.610.984.345 Ft-ban rögzítette arra figyelemmel, hogy a felperes az igénybejelentésében az emelt színvonalú bentlakásos ellátás normatíva esetében tévesen tüntette fel a térítési díjak átlagát.

Ez a normatíva - a felperes 2009. július 30. napján benyújtott lemondási kérelmére figyelemmel – a 2009. augusztus 1-jei módosító határozattal 1.551.854.949 Ft-ra módosult.

A felperest megillető normatív hozzájárulások ellenőrzésekor az elsőfokú hatóság 10.484.904 Ft jogosulatlan igénylést állapított meg, melynek visszafizetésére és 4.585.685 Ft igénybevételi kamat megfizetésére kötelezte a felperest a 2010. március 31. napján kelt határozatával.

A felperesi fellebbezés folytán eljáró alperes a 2010. május 31. napján kelt határozatával az elsőfokú határozatot megváltoztatta, az igénybevételi kamatfizetési kötelezettség törlésére irányuló fenntartói kérelmet elutasította, az igénybevételi kamatfizetési kötelezettséget pedig 9.487.459 Ft-ban állapította meg.

Az alperesi határozat ellen a felperes keresettel élt, melynek ismeretében az alperes döntését 2010. szeptember 20. napján kelt határozatával - saját hatáskörében eljárva – módosította, és az igénybevételi kamatfizetési kötelezettség összegét 5.649.938 Ft-ban határozta meg.

Kifejtette, hogy az elszámolás vizsgálatakor 1.541.370.046 Ft került elfogadásra; ekként az igényelt normatív állami hozzájárulás összege 12 %-kal haladja meg az elfogadottat, ezért igénybevételi kamat fizetésére köteles a felperes.

A felperes keresetében a személyes gondoskodást nyújtó szociális intézmény és a falugondnoki szolgálat működésének engedélyezéséről, további a szociális vállalkozás engedélyezéséről szóló 188/1999. /XII. 16./ Kormányrendelet /a továbbiakban: Szmr./ 22/C. §-ában foglalt előírások megszegésére hivatkozva az igénybevételi kamatfizetési kötelezettség jogszerűségét vitatta.

A jogerős ítélet a felperes kereseti kérelmét elutasította, arra hivatkozással, hogy a 22/C. § /1/ bekezdése az igénybevételi kamatfizetési kötelezettséget a jogtalanul igénybe vett teljes normatív állami hozzájárulás után állapítja meg, ha az igényelt normatív állami hozzájárulások összege legalább 3 %-kal meghaladja az öt ténylegesen megillető összeget.

A felperesnél az igényelt és a tényleges normatív állami hozzájárulás közötti különbség 12 %, így igénybevételi kamatfizetési kötelezettsége fennállt.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a számítás viszonyítási pontján keresztül a határozat jogszerűségét vitatta. Előadta, hogy 2009. évben támogatási normatíva címen összesen 1.551.854.950 Ft került folyósításra, míg a végleges elszámolás 1.541.370.046 Ft támogatási összeget állapított meg. A kettő közti különbség mértéke nem haladja meg a 3 %-ot, így

igénybevételi kamatfizetési kötelezettségük nincs.

Szerinte az alperes helytelen jogszabály-értelmezés alapján jutott arra az álláspontra, hogy a teljes igényelt összeghez viszonyította a tényleges támogatási összeget.

Az alperes érdemi ellenkérelmében az elsőfokú ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alaptalan.

A perbeli esetben az eldöntendő kérdés az, hogy a 3 %-os túllépést mihez kell viszonyítani, a ténylegesen igénybe vett, illetve a felperes által igényelt összeghez.

Az Szmr. 22/C. § /1/ bekezdése értelmében a fenntartó igénybevételi kamatot fizet a jogtalanul igénybe vett teljes normatív állami hozzájárulás után, ha az igényelt normatív állami hozzájárulások összege legalább 3 %-kal meghaladja az öt ténylegesen megillető összeget.

A jogszabályhely két részre osztható: egyrészről kinyilvánítja a jogalkotó, hogy a jogtalanul igénybe vett teljes normatív hozzájárulás után kell az igénybevételi kamatot fizetni, amely a felperes esetében 10.484.904 Ft; ugyanakkor a jogszabályhely 2. fordulata szerint ez az igénybevételi kamatfizetési kötelezettség akkor áll fenn, ha az igényelt normatív állami hozzájárulás összege legalább 3 %-kal meghaladja az öt ténylegesen megillető összeget. A jogszabályhely két fordulatot tartalmaz; mind a két fordulat más-más viszonyítási összeget határoz meg.

Téved tehát a felperes abban, hogy az igénybevételi kamatfizetési kötelezettsége csak abban az esetben állna fenn, ha jogtalanul vette volna igénybe a ténylegesen igényelt teljes összeget.

A felperesnél egyértelműen rögzíthető, hogy az igényelt normatív állami hozzájárulások összege 3 %-ot meghaladó mértékű, még akkor is, ha nem a legelső igénybejelentést vesszük figyelembe, hanem a felperes fellebbezése folytán módosított 1.610.984.345 Ft-ot.

Nem osztja a Kúria azt a felperesi álláspontot sem, hogy az utóbb - június 30-án - módosított és igényelt állami hozzájárulást kellene az alperesnek figyelembe vennie. A kiindulási pont mindig a felperes által az év elején ténylegesen igényelt összeg. Erre utal az Szmr. 22/C. § /2/ bekezdésében foglaltak, amelyben a jogalkotó azt az esetet szabályozza, amikor a fenntartó az igényelt normatív állami hozzájárulásról meghatározott ideig lemond.

Amennyiben a felperesi álláspontot fogadnánk el helyesnek, úgy a lemondás Szmr. 22/C. /2/ bekezdése szerinti (kedvezőbb kamattételű) premizálása feleslegessé válna.

A fentieknek megfelelő jogerős ítéletet a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján a Kúria hatályában fenntartotta.

(Kúria, Kfv.I.35.481/2011.)